

канския полуостровъ, ще си послужимъ още и съ долуизложенитѣ доказателства, които установяватъ, че българскиятъ народъ е старо население на сщия полуостровъ,

1) Както споменахме въ географската карта на Св. Иеронимъ отъ IV вѣкъ надъ Македония е написано „Мизия или България“.

2) Персийския писателъ отъ XII вѣкъ Генджави е ясно отбелѣзалъ съ подчертаване, че хората на Александъръ Македонски съ течението на времето се нарекли *българи*.

3) Градоветѣ Силистра, Костанца (Кюстенжа), Плиска и Преславъ съ тѣхнитѣ околности въ 516 г. се наричали „Провинция България“, т. е. 164 г. преди идването на Аспаруха.

4) Готскиятъ историкъ Иорнандъ (Jornandes или Jordanes) въ VI вѣкъ казва, че Равенския Козмографъ билъ писалъ следния текстъ: „Въ Долна Мизия, Тракия и Македония само българи живѣятъ“. Това е писано въ шести вѣкъ, а пѣкъ Аспарухъ е дошелъ въ края на седми вѣкъ (679 г.).

5) Относително расовата принадлежностъ на българитѣ ще кажемъ още и следното:

„Въ една хроника, описваща племената на Балканския полуостровъ, датата на която е уствновена отъ Момзена 254 г. сл. Хр. е казано: „Тѣ сж индоевропейско племе, каквито сж зендцитѣ, за които нѣма споръ“.

Историка Теофанъ въ писанията си навсѣкжде нарича Атиловитѣ хуни българи. Страбонъ, родомъ отъ Манасия въ областта Кападокия (Мала Азия), въ географията си отъ I вѣкъ показва хунитѣ като население при Дунава. Когато тѣ сж били въ първия вѣкъ при Дунава, то става явно, че идването имъ въ 376 г. е измислица, услужваща на заинтересованитѣ писатели.*)

*) Изводъ отъ статията на г. Ал. Дюдюковъ въ в. „Старини“ отъ 31. X, 940 г. бр. 202,